

Sygn. akt VIII Ga 58/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 r. w Szczecinie

na rozprawie w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w M.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt XI GC 486/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześćset) złotych tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Piotr Sałamaj

Sygn. akt VIII Ga 58/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r. (sygn. akt XI GC 486/12) Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. kwotę 9.592,55 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 8.860,99 zł od dnia 11.05.2010 r., 731,56 zł od dnia 28.12.2011 r. (pkt I. sentencji wyroku); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II.) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.517 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie powoda wynika z zawartej przez strony umowy sprzedaży. Zawarcie umowy było niesporne, podobnie jak wysokość ceny do uiszczenia.

Odnosząc się do zarzutu potrącenia Sąd pierwszej instancji powołując się na treść art. 479¹⁴ § 4 k.p.c., podniósł, że dokonane przez pozwanego w toku procesu potrącenie winno być w całości wykazane dokumentami. Nie podzielił poglądu pozwanego, że wiarygodność przedstawiona do potrącenia może być „pomocniczo” wykazywana dowodami osobowymi. Celem uregulowania art. 479¹⁴ § 4 k.p.c. było usprawnienie postępowania gospodarczego i wykluczenie

możliwości podnoszenia takich zarzutów, które wymagają prowadzenia długiego postępowania dowodowego i przez to powodują przedłużenie procesu. Takie założenie jest spełnione, gdy pozwany dysponuje wierzytelnością, której istnienie można w całości stwierdzić na podstawie dokumentów. W przypadku kary umownej za opóźnienie takimi dowodami może być umowa podpisana przez strony i przewidująca karę oraz protokół odbioru także podpisany przez obie strony, a stwierdzający późniejszą niż umówiona datę spełnienia świadczenia niepieniężnego oraz wystawiona na ich podstawie nota obciążeniowa. Natomiast warunek wykazania wierzytelności dokumentem nie jest spełniony, gdy jakkolwiek element stanu faktycznego, będący podstawą powstania wierzytelności, trzeba wykazywać dowodami osobowymi. W niniejszej sprawie przedstawione przez pozwanego dokumenty nie pozwalają w całości ustalić, że pozwany ma wierzytelność wzajemną, którą mógłby potrącić z wierzytelnością powoda.

Jeśli idzie o karę umowną (art. 483 k.c.) pozwany przedstawił umowę jaką M. P. zawarł z powodem, umowę jaką sam zawarł z osobą trzecią, 2 faktury wystawione przez M. P. osobie trzeciej i pismo kierowane do M. P. z prośbą o skorygowanie faktury z uwagi na opóźnienie. Jest to stan faktyczny dalece niepełny i dlatego pozwany wniósł o przesłuchanie wskazanych w sprzeczności osób, bo z ich zeznań dopiero mogłyby wynikać istotne dla sprawy ustalenia, odnoszące się do wątpliwości, wyartykułowanych w odpowiedzi na sprzeciw przez powoda. Chodzi m.in. o wyjaśnienie, w jaki sposób wiąże się umowa zawarta przez M. P. na dostawę okien z umową, jaką pozwany zawarła z J. B. – jeśli bowiem powód opóźnił się w dostawie okien dla M. P., to nie wiadomo, dlaczego doszło do opóźnienia w wykonaniu umowy, jaką zawarł pozwany z osobą trzecią i dlaczego ta osoba trzecia, mimo posiadania roszczeń odszkodowawczych wynikających z umowy obligacyjnej, a więc skutecznej inter partes, kieruje roszczenia do M. P., z którym – jak wynika z przedłożonych przez pozwanego dokumentów – nie wiąże go żadna umowa. Nie zostało też wyjaśnione, za jaki okres J. B. naliczył karę, co nie pozwala na weryfikację wysokości kary, a w przypadku roszczenia odszkodowawczego (art. 471 k.c.) dopiero przesłuchanie świadków i stron mogłyby doprowadzić do ustalenia, że powód sprzedał pozwanemu wadliwy towar i że opisana w sprzeczności kwota (6.000 zł) to szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym (art. 361 k.c.) ze stwierdzonymi wadami.

Zasadnicze wątpliwości budzą wyjaśnienia strony pozwanej o niesformalizowanej współpracy z M. P.. Jeśli bowiem pozwanemu należało się wynagrodzenie za montaż okien, to nie da się wyjaśnić, dlaczego fakturę za ten montaż bez stosownej umowy wystawił M. P., będący członkiem zarządu pozwanego. Wszystkie te wątpliwości wykluczają ustalenie, że pozwany skutecznie nabył w drodze umowy przelewu (art. 509 k.c.) od M. P. roszczenia, które przedstawia w niniejszej sprawie do potrącenia. To oznacza, że zarzut potrącenia nie mógł odnieść skutku, z uwagi na brak wykazania dokumentami istnienia wzajemnych wierzytelności.

Rozstrzygnięcie o odsetkach oparto na treści art. 481 k.c. Pozwany popadł w opóźnienie od dnia 11.05.2010 r. Skapitalizowane odsetki od wpłat dokonanych przez pozwanego (4 x 1.000 zł) wynoszą 731,56 zł, a dalsze odsetki bieżą od nich od dnia wniesienia pozwu (art. 482 k.c.). Cała należna powodowi kwota to 9.502,55 zł, ponad tę kwotę i co do odsetek za okres sprzed 11.05.2010 r. powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 i 100 k.p.c.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w pkt. I. i III., zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 479¹⁴ § 4 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że wszelkie okoliczności stanu faktycznego mające wpływ na ocenę istnienia wierzytelności zgłoszonej do potrącenia w postępowaniu gospodarczym muszą wynikać z dokumentów, co skutkowało bezpodstawnym pominięciem przez Sąd I instancji zgłoszonych przez pozwanego dowodów osobowych i w ostateczności uznaniem, że pozwany nie udowodnił wierzytelności zgłoszonej do potrącenia;

2) naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia dowodów z dokumentów załączonych do sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało błędnym uznaniem przez Sąd I instancji, iż przedstawione przez pozwanego dokumenty nie pozwalają w całości ustalić, że przysługują mu wierzytelności zgłoszone do potrącenia;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 498 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo tego, iż pozwany dokonał potrącenia wierzytelności wskazanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty z wierzytelnością powoda zgłoszoną w pozwie;

4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 535 k.c. poprzez jego zastosowanie i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 9.592,55 zł, pomimo tego, iż wierzytelność z tytułu ceny za stolarkę okienną objętą umową nr (...), na skutek oświadczenia o potrąceniu pozwanego złożonego w sprzeciwie, wygasła.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że wymóg udowodnienia wierzytelności dokumentami nie oznacza jednak, by wszelkie okoliczności faktyczne mające wpływ na ocenę istnienia wierzytelności wynikały z tych dokumentów, stąd też zasadny jest zarzut naruszenia 479⁽¹⁴⁾ § 4 k.p.c. Konsekwencją powyższego uchybienia było bezzasadne oddalenie wniosków osobowych i uznanie przez Sąd I instancji, że pozwany nie udowodnił wierzytelności zgłoszonych do potrącenia.

Ponadto pozwany stwierdził, że przedłożonymi przez siebie dokumentami udowodnił co najmniej istnienie i wysokość wierzytelności w kwocie 8.942,23 zł z tytułu odszkodowania za nieterminową realizację umowy nr (...). Wyjaśnił, że umowa o dostawę stolarki pomiędzy M. P. (2) a powodem, zawarta została dla celów realizacji umowy, której stronami byli pozwany oraz J. B.. Za powyższym świadczy również fakt, iż obie umowy sygnowane są identycznym numerem identyfikującym klienta - J. B. „ (...)”. Co więcej, z przedłożonych dokumentów ewidentnie wynika, iż prace na rzecz J. B., wykonywane były mocą przedsiębiorstwa prowadzonego przez M. P. (2), gdyż pozwany powierzył M. P. (2) wykonanie robót (domniemanie faktycznie, wyprowadzone z dołączonych do sprzeciwu dokumentów oraz niekwestionowanych twierdzeń pozwanego). Wobec powyższego J. B. skierował swe roszczenie bezpośrednio do M. P. (2). Jak to zostało wykazane w procesie, współpraca pozwanego z M. P. (2) opiera się na pełnym zaufaniu oraz ścisłych powiązaniach kapitałowych oraz osobowych, wobec czego formalizm został ograniczony do minimum, co nie może wpływać negatywnie na proces dowodowy na gruncie tego postępowania. Fakt wystawienia faktury VAT przez M. P. (2) na rzecz J. B. oraz późniejsza jej korekta potwierdza ścisłą współpracę obu ww. podmiotów gospodarczych, nadto, powód nie zakwestionował charakteru tej współpracy. Odnosząc się do kwestii okresu za jaki J. B. naliczył karę umową skarżący wskazał, iż umowa z dnia 9.03.2012 r. o nr. (...), w sposób oczywisty określa wysokość kary umownej, w stosunku do okresu zwłoki - 0,5% wartości niezrealizowanego przedmiotu umowy za każdy dzień zwłoki. Bez względu jednak na powyższe, Sąd w niniejszym postępowaniu nie powinien badać kwestii wysokości, zasadności i wymagalności kar umownych określonych w tej umowie gdyż pozwany podniósł zarzut potrącenia wynikający nie z samego faktu naliczenia kary umownej, a z faktu poniesienia szkody. Powstała szkoda, wyraża się w konieczności obniżenia wynagrodzenia należnego za wykonane zobowiązanie na rzecz J. B. w kwocie 8.942,23 zł.

W odniesieniu do zarzutu potrącenia kwoty 6.000 zł skarżący podniósł, że wadliwość stolarki okiennej została udowodniona dołączonymi dokumentami, przede wszystkim protokołem częściowego odbioru z dnia 15 czerwca 2010 r. oraz umową o dzieło z dnia 9 stycznia 2012 r.

Pozwany wskazał również, że jeżeli Sąd Rejonowy miał wątpliwość co do pełności stanu faktycznego wynikającego z przedłożonych przez pozwanego dokumentów to powinien przyjąć ustalenia płynące z prawidłowego zastosowania art. 231 k.p.c., czego jednak zaniechał.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy jako sąd meriti w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 k.p.c., rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, że stanowisko Sądu drugiej instancji, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej w całości pokrywa się z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tym samym niecelowym jest jej powtarzanie. Wywody zaprezentowane w apelacji, w tym podniesione zarzuty, nie stanowiły wystarczającej podstawy do weryfikacji orzeczenia Sądu Rejonowego w postulowanym przez apelującego kierunku, zwłaszcza że Sąd ten przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, a zebrany w sprawie materiał poddał wszechstronnej i wnikliwej ocenie, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów.

Zarzuty apelacji dotyczą zarówno naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. Kontrola instancyjna wymaga w pierwszej kolejności oceny zarzutów procesowych, bowiem tylko przy niebudzących wątpliwości ustaleniach faktycznych można rozważać istnienie naruszeń prawa materialnego.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 479⁽¹⁴⁾ § 4 k.p.c. trzeba wstępnie wskazać, że wobec tego, iż pozwany w toku postępowania przedstawił do potrącenia przysługujące mu, według jego twierdzeń, wierzytelności wobec powoda, to na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania istnienia tych wierzytelności oraz ich wysokości. Przy czym stosowanie do treści art. 479⁽¹⁴⁾ § 4 k.p.c. inicjatywa dowodowa pozwanego w tym zakresie była ograniczona jedynie do dowodów z dokumentów (vide też uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 29.06.2011 r., System Informacji Prawnej LEX nr 1129151, wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 7.09.2011 r., LEX nr 1133343). Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżącego o tym, że udowodnienie wierzytelności przedstawionej do potrącenia nie wymaga jej wykazania w całości dowodami z dokumentów. Trzeba stwierdzić, że treść art. 479⁽¹⁴⁾ § 4 k.p.c. jest kategorierna, zawiera w sobie nakaz wykazania wierzytelności przedstawionej w toku postępowania do potrącenia dokumentami. Celem tej regulacji było zapobieżenie długotrwałemu i obszernemu postępowaniu dowodowemu z uwagi na wykluczenie możliwości dowodzenia istnienia tej wierzytelności dowodami osobowymi czy też opinią biegłego sądowego.

Z tych też względów zasadnie Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadków H. H. i P. K., w charakterze zaś strony M. P. (2) oraz R. C.. Trzeba zresztą podnieść, że pozwany będąc obecny na rozprawie na której oddalono wskazane wnioski dowodowe, nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., wobec czego utracił prawo do powołania się na powyższy zarzut na obecnym etapie postępowania (k. 226-227).

Wbrew twierdzeniom apelacji przedstawione przez pozwanego dokumenty nie potwierdziły istnienia jego wierzytelności względem powoda oraz ich wysokości. W tym zakresie za prawidłową, zgodną z treścią art. 233 k.p.c., należy uznać przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę tych dowodów.

W odniesieniu do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia dotyczącego kwoty 8.942,23 zł trzeba w pierwszym rzędzie zauważyć, że powołane przez skarżącego okoliczności co do istniejących pomiędzy nim a M. P. (2) wzajemnych relacji gospodarczych czy też odformalizowania dokonanych pomiędzy tymi osobami czynności nie pojawiła się w sprzeczności. Argumentacja ta została podniesiona dopiero w piśmie z dnia 7 maja 2012 r., (k. 187-191) co czyniło ją w świetle art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 479^{14a} k.p.c. spóźnioną. Należy bowiem stwierdzić, że pozwany w sprzeczności powołał się na zarzut potrącenia, zatem już w tym piśmie procesowym powinien zawrzeć wskazane wyżej wyjaśnienia. Niezależnie od powyższego pozwany nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów, które pozwalałyby na weryfikację jego twierdzeń.

Z dokumentów przedłożonych przez pozwanego wynika, że powód zawarł z M. P. (2) umowę o dostawę okien (k. 94-135), pozwany zaś zawarł z J. B. umowę na wykonanie robót budowlano-montażowych stolarki okiennej (k. 136). Zaakcentowana przez pozwanego kwestia numerycznego określenia klienta nie znajduje potwierdzenia w tych

dokumentach. W zamówieniu z dnia 30 kwietnia 2010 r. wskazano na numer klienta jako (...) (k. 94), w odniesieniu natomiast do umowy z dnia 9 marca 2010 r. numer ten został użyty jako określenie umowy, nie zaś klienta (k. 136).

Zresztą nawet przyjęcie, że numeracja ta odnosiła się do J. B. nie pozwoliło na ustalenie zgodności stron tych umów. Jak już bowiem wskazano treść wyżej wskazanych dokumentów świadczy o tym, że umowę z dnia 9 marca 2010 r. zawierał pozwany, natomiast zamówienie u powoda składał inny podmiot - M. P. (2). W kontekście braku tożsamość stron obu umów ewentualne opóźnienie powoda w dostawie okien mogłoby mieć jedynie znaczenie w stosunku łączącym M. P. (2) z powodem, nie zaś w relacji pozwany – J. B.. Takie wnioskowanie byłoby zasadne wyłącznie w sytuacji wykazania, że to M. P. (2) wykonał zlecenie na rzecz J. B., bądź też, że obowiązek taki spoczywał na nim na podstawie zawartej z pozwanym umowy, co jednak nie zostało dowiedzione.

Sąd Okręgowy stwierdza, że podstawę do naliczenia kary umownej J. B. upatrywał w łączącej go z pozwanym (nie zaś M. P. (3)) umowie. Potwierdzeniem powyższego było skierowanie do pozwanego pisma dotyczącego korekty faktury VAT (k. 150). Tym samym niezrozumiałe jest dlaczego to M. P. (2) wystawiał J. B. fakturę VAT nr (...) za wykonanie prac objętych umową zawartą przez pozwanego (k. 151) oraz korektę do tej faktury (k. 152).

Powyższej konkluzji nie mogła zmienić treść zawartej umowy cesji. Apelujący nie wykazał, aby M. P. (2) przysługiwało uprawnienie do żądania od powoda odszkodowania z tytułu obciążenia pozwanego przez J. B. karą umowną. M. P. (2) nie posiadał takiego roszczenia, wobec czego „wierzytelność” ta nie mogła być przedmiotem przelewu.

Niezależnie od braku wykazania tożsamość stron tych umów trzeba stwierdzić, że analiza treści faktury VAT nr (...), korekty do tej faktury oraz umowy z dnia 9 marca 2010 r. nie pozwala na podzielenie stanowiska skarżącego o doznaniu przez niego szkody w postaci obniżenia jego wynagrodzenia o kwotę 8.942,23 zł. Zauważyć bowiem należy, że w § 1 tej umowy określono wynagrodzenie pozwanego na kwotę 235.000 zł netto (k. 136). W § 17 umowy wskazano jednocześnie, że jej zmiany dla swej ważności wymagały formy pisemnej (k. 139). Pozwany nie powołał się na pisemną modyfikację umowy, w tym zmiany wysokości wynagrodzenia. Faktura natomiast opiewa łącznie na kwotę 268.954,49 zł netto (k. 151), zaś po jej korekcie o karę umowną na kwotę 260.674,63 zł (k. 152). Kwota wynikająca z tej korekty jest wyższa od sumy wynagrodzenia ustalonego w tej umowie. Porównanie zatem tych wysokości nie pozwala na przyjęcie, że pozwany poniósł jakąkolwiek szkodę.

W odniesieniu do zarzutu potrącenia kwoty 6.000 zł trzeba stwierdzić, że treść protokołu odbioru z dnia 15 czerwca 2010 r. nie potwierdziła zarzutów pozwanego co do wadliwości dostarczonych przez powoda okien. W treści tego dokumentu wskazano na konieczność wymiany drzwi wejściowych, jednakże nie z powodu ich wadliwości, lecz niezgodności ze specyfikacją; podobnie w poz. 23 podniesiono niezgodność balkonu z zamówieniem – „miał być przesuwany”. Uwagi dotyczą jedynie poz. 6 i 7, przy czym posłużono się sformułowaniem „do wyjaśnienia”. Jednocześnie w dokumencie tym wskazano, że „zamawiający nie wnosi roszczeń co do jakości zamontowanych wyrobów” (k. 153). W oparciu o treść tego dokumentu nie da się zatem ustalić czy dostarczone przez powoda okna zostały wykonane w sposób wadliwy. Wobec braku wykazania faktu wystąpienia tej wadliwości, jej rodzaju i zakresu przesądzająca w tym zakresie nie mogła być umowa o dzieło nr (...) z dnia 9 września 2012 r. zawarta pomiędzy pozwaną spółką a H. H.. Zauważyć zresztą trzeba, że umowa ta odnosi się do renowacji lakieru w oknach, naprawy drzwi typu HS, naprawy drzwi typu Patio oraz naprawy drzwi wejściowych (k. 154). Przedmiot tej umowy nie pokrywa się z ustaleniami wskazanymi w treści protokołu z dnia 15 czerwca 2010 r. Pozostając przy tym, należy podnieść, że pozwany w treści sprzeciwu stwierdził, że zawarta pomiędzy M. P. (2) a powodem umowa nr (...) była umową sprzedaży (k. 82). Powołując się zaś na wykonanie zastępcze (usunięcie wad w ramach umowy o dzieło przez H. H.) skarżący zdaje się nie zauważać, że w przypadku umowy sprzedaży uprawnienie to zostało wyłączone. Na gruncie art. 560 k.c. kupującemu przysługuje jedynie prawo do żądania obniżenia ceny lub odstąpienia od umowy, nadto stosownie do art. 561 § 1 k.c. w przypadku rzeczy oznaczonych co do gatunku żądanie dostarczenia mu przez sprzedawcę zamiast rzeczy wadliwych takiej samej ilości rzeczy wolnych od wad. Tym samym również z tego względu zarzut ten nie mógł zostać uznany za skuteczny.

Nie sposób zgodzić się także ze skarżącym, że w niniejszej sprawie powinien mieć zastosowanie art. 231 k.p.c. Trzeba stwierdzić, że możliwość przyjęcia przez sąd domniemania faktycznego, przewidzianego w art. 231 k.p.c., nie może być interpretowana jako złagodzenie - wynikającego z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. - obowiązku dowodzenia przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (vide wyrok SN z 2.12.2010 r., LEX nr 737365). Fakty stanowiące podstawę domniemań faktycznych podlegają ogólnym regułom dowodowym i dopiero obiektywna udowodniona pewność ich istnienia może stanowić podstawę dla dalszego wnioskowania (vide wyroki SN z 9.06.2009 r., LEX nr 584199 oraz z 29.04.2009 r., LEX nr 584200). Z uwagi na niewykazanie przez pozwanego dowodami z dokumentów istnienia wierzytelności przedstawionych do potrącenia nie mogło być zatem mowy o odwołaniu się do treści art. 231 k.p.c.

Wobec dokonania przez Sąd pierwszej instancji prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zarzutu potrącenia nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty dotyczące naruszenia art. 498 § 1 k.c. oraz art. 535 k.c.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, które powód wygrał w całości oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Piotr Sałamaj